

Всередині:

Ми проти засилля збочених «цінностей»

Сторінка 2

Благовіщення Пресвятої Богородиці

Сторінка 3

Повірю Нього

Сторінка 4

Чому ми є правовірні християни

Сторінка 4

У віснику є цитати зі Святого Письма. Просимо з пошаною ставитися до святині!

Дух істини ...наведе вас на всю правду (Ів. 16,13)

ГОЛОС ГОСПОДНІЙ

Інформаційний вісник
ГО "Голос Господній"

Телефон: 067 707 80 44,

E-mail: holos.hospodnij@gmail.com

Site: www.visnykhkh.co.cc

Газета друкується виключно за кошти жертводавців. Щоб дізнатися, як скласти пожертву, зателефонуйте за номером редакційного телефону.

Тираж: 5 000 екз.

**Редактор
Василь Кирилич**

Число 3 (26)

Квітень, 2011 р.б.

Апокаліпсис

З невеликою періодичністю світ підраховує матеріальні збитки від стихійних лих, військових розрух та інших потрясінь. Лише за минулий рік від землетрусів, повеней, цунамі та інших лих загинули майже півмільйона людей, мільйони постраждали.

Цей рік розпочав сумну статистику людських втрат великим землетрусом та цунамі в Японії. Країна, що зажила слави нечуванним економічним стрибком та досягненнями в електроніці й кібернетиці, стала безсилою перед природою. Автомобілі й кораблі, будинки й знесені мости — усе змішалось в каламутному шумовинні й плило у відкритий океан. Але найстрашніше, що ця велетенська хвиля, висотою в десять метрів, поглинала людей. Невелика за територією держава зазнала людських втрат, за приблизними підрахунками, біля тридцяти тисяч осіб...

Після кожного з таких лих, країни, які зазнали біду, з вдячністю приймають допомогу від співчутливих друзів чи й від недавніх ворогів. Але чи роблять якісь висновки для себе: чому так сталося, яка причина катастроф?

Впродовж кількох століть багато проповідників на основі Святого Письма передрікали час кінця світу. Найпереконливіше про останній час людського буття на землі говорить Сам Господь наш Ісус Христос. **«Істинно кажу вам: Не лишиться тут камінь на камені, який не був би перевернений»** (Мат, 24:2), — сказав Він своїм учням, котрі показували Господу храмові будівлі.

«Випочуєте про віїни та воєнні поголоси... Народ бо на народ повстане й царство на царство» (Мат. 24:6,7)...

Людство ще ніколи не знало такого стрімкого росту війн, як у XX столітті. За статистикою Червоного Хреста від початку XX століття у війнах було вбито понад 100 мільйонів чоловік. Число вбитих у військових конфліктах після Другої світової війни досягло 23 мільйонів. Лише в 1993 році сталося 29 крупних воєн. Повставав народ на народ у тодішній Югославії, Руанді та інших «гаря-

чих точках» планети. Росло не лише число жертв, але й людська жорстокість, з якою брат пішов на брата.

Війна у Перській Затоці коштувала людству півмільярда щоденно: кожен випущений снаряд чи куля не лише вбивали на полі бою, нарощування воєнної потуги країн-агресорів було причиною вимирання з голоду в країнах «третього світу». Вартість лише одної смертоносної ракети вистачило б, аби годувати щоденними обідами цілу школу дітей впродовж п'яти років. А понад 100 мільйонів дітей від голоду та недуг помирають лише за одне десятиліття. Для того, щоб відвернути цих 100 мільйонів смертей, вистачило б коштів, що їх проїдає світова військова машина за два дні.

Причиною людських смертей є не лише стихійні лиха, але й ставлення людини до свого ближнього. В той час, як в одних країнах від голоду помирають люди, в інших тоннами знищують продукти харчування, щоб підтримувати темпи виробництва.

«Голод, чума та землетруси будуть по різних місцях» (Мат. 24:7)...

Здавалося б, у час, коли наука досягла таких висот, людству

не можуть бути страшні жодні недуги. Проте, понад 5 мільйонів людей помирають щороку від різних форм раку, чумою XX століття став СНІД. У країнах, населення яких голодує, повернулися хвороби, які, здавалося, людство вже назавжди поборолو: дифтерія, малярія, туберкульоз, холера та їх різновиди...

У 1964 році на Алясці стався землетрус силою понад 8 балів. Від того часу у світі було так багато землетрусів, як протягом останніх двох тисяч років. Їх кількість прогресивно зростає: від XXI по XIX століття стався 21 землетрус, за одне XIX століття було вже 18 землетрусів, на початку XX — 33 землетруси, а наступні в 40 років — 93, що забрали життя понад 1 300 000 людських життів.

«Через те, що розбуяє беззаконня, любов багатьох охолоне» (Мат. 24:12)...

Сучасне покоління, потакує своїм прихотям, підтверджує пророчі слова Ісуса про рист беззаконня та охолодження любові. Лише в США розпадається половина усіх шлюбів. Натомість у світі прогресує содомський гріх — збочення уже стають нормою й узаконюються. Збочення вводяться у

навчальні програми шкіл, їх рекламують на телеканалах. Пропагуються також насильство, наркотики, відвертий сатанізм.

Однією з ознак кінця є перехід до єдиного світового уряду під керівництвом Антихриста. За пророком Даниїла він буде наділений багатьма виразними якостями: ораторством, характером лідера, лояльністю до всіх релігій. Але потім Антихрист заборонить всі релігії, зробить Єрусалим своєю столицею й змусить всіх поклонятися лише йому і його образу. У Біблії сказано, що Антихрист сяде в єврейському храмі й видаватиме себе за бога, вимагаючи поклоніння.

Антихрист введе свою систему кредитування «666» — про це також йдеться у Святому Письмі. Справді, сьогодні вже не лише говорять про електронне чіпування, але й втілюють його в життя. У багатьох країнах, у тому числі й у нас, функціонує система безготівкового розрахунку за товари за допомогою пластикової картки. Далі будуть пластикові електронні паспорти з усіма даними особи, а потім — повністю керована система, де з вживленого у шкіру людини мікрочіпа інформацію зможуть не лише зчитувати, але й надсилати її через нього людині. Тобто, людина стане керованим зомбі-роботом, запрограмована на певні дії. Нещодавно проти введення у Греції пластикових паспортів з чіпами виступили тамтешні християни ортодоксальної церкви. Характерно, що для розблокування чіпа треба набрати «число звіра» — 666...

Тут тішить лиш одне: цьому злу настане кінець, бо зійде на землю Спаситель і буде над усім Суддею.

«І підуть ті на вічну кару, а праведники — на життя вічне» (Мат. 25:46)...

Василь КИРИЛИЧ

Стисло звідусіль

Європейський суд дозволив вішати Розп'яття в класах

Європейський суд з прав людини в Страсбурзі постановив, що Розп'яття можуть висіти в класних кімнатах європейських шкіл. У листопаді 2009 року страсбурзький суд вже виносив рішення з цього питання - тоді він став на бік позивачки, яка живе в Італії, уроженки Фінляндії. Соїле Лаутсі заявляла, що Розп'яття, яке висить над класною дошкою, порушує принцип відокремлення Церкви і держави та обмежує права її дітей. Уряд Італії подав апеляцію, результатом розгляду якої Великою палатою ЄСПЛ стало нове рішення від 18 березня. За це рішення проголосували 15 суддів, проти - всього 2.

Гей-лихоманка мінає - ще одна перемога здорового глузду

Високий суд Лондона скасував рішення Комітету рекламних стандартів Великобританії (ASA) про заборону реклами церкви в ірландському місті Белфаст, повідомляє BBC News. Раніше регулятор побачив у рекламі Вільної Пресвітеріанської Церкви ознаки гомофобії. Листівки, які поширювала церква, містили зображення Гей-прайд ("гей-гордість") параду, що проходив у Белфасті в серпні 2008 року. Реклама була озаглавлена "Слово Боже проти содомії" і закликала всіх бажаючих провести мирне зібрання зі співом.

У Британії вийшов підручник про секс для першокласників

Британські чиновники від освіти вирішили навчити уму-розуму першокласників і взяли на озброєння нові підручники з сексу для 5-річних дітей. Сексуальна освіта малюків на цей раз не обмежиться маточками і тичинками. Дітям розкажуть про такі дорослі проблеми, як ерекція, мастурбація, проституція, а також наоч-но продемонструють різні секс-позиції.

У Йорданії знайдено 70 нових папірусів, в яких ідеться про Месію і Воскресіння

Вчені вважають, що історичні тексти, знайдені в одній із печер в Йорданії, представляють собою свідоцтва про останній період земного життя Ісуса Христа. Дослідники надихнули знахідка близько 70 папірусів невеликого розміру, які містять тексти давньоєврейською мовою, що говорять про Месію і Воскресіння.

Уряд Британії фінансує тих, хто переслідує християн

Глава католицької церкви в Шотландії, кардинал Кейт О'Брайен обурений тим, що уряд Великобританії надає Пакистану, мусульманській країні, майже мільярдів фунтів, жодним словом не згадуючи про права християн, - повідомляє спеціально для Християнського Мегапортала invictory.org Католицький оглядач. "Годі вже фінансувати країни, які переслідують християн", - прокоментував він повідомлення про подвоєння Великобританією допомоги Пакистану.

Джерело: www.pravdyvo.co.cc

Ми проти засилля збочених «цінностей»

У місцях найбільшого скупчення людей, у Трускавці це територія біля бюветів мінеральних вод, юнаки та дівчата роздавали листівки з інформацією про небезпеку введення у нашої країни деяких законодавчих норм на вимогу Євросоюзу. Серед вимог нової європейської формації є поступки так званим «сексуальній меншині». Впродовж останніх років в Україні уже відбулися узаконення великої кількості груп ЛГБТ (лесбіянок, гомосексуалістів, бісексуалів, транссексуалів), «піком» нашої збоченості стала нещодавно легалізація так званої «Ради ЛГБТ». Усе це робиться під виглядом дотримання рівних прав та свобод громадян. Одностатевий потяг за новими ініціативами уже не вважається хворобою, відхиленням чи збоченням, а нормою, правом на самовираження. Варто прочитувати лише дещо з Резолюції Парламентської Асамблеї Ради Європи за номером 1728 від 2010 року. «Парламентська Асамблея звертає увагу, що сексуальна орієнтація є глибинною частиною ідентичності кожної людини, яка включає гетеросексуальну, бісексуальну та гомосексуальну орієнтації... Сексуальна орієнтація являє собою дуже інтимний аспект приватного життя людини... Важливо не критикувати усвідомлену або заявлену сексуальну орієнтацію молодих людей, особливо тих, що відвідують школу і віком до 18 років...».

Аби усунути «несправедливість» по відношенню до одностатевих збоченців, ПАРЄ, серед іншого, рекомендує «засудити ворожі дискусії та дискримінаційні заяви і забезпечити ефективний захист осіб ЛГБТ від цих заяв», «гарантувати юридичне визнання одностатевих пар... передбачивши: ті самі майнові права і обов'язки, що встановлені для гетеросексуальних пар... статус «найближчого родича» (замість слів «батько» та «мати», рим. авт)... на отримання офіційних документів, що відображають ідентифікацію обраної ними статі»...

Але чи можуть українці вітати такі «демократичні цінності», які йдуть всупереч нашим віковим традиціям та заперечують Божий Закон - Святе Письмо? Адже ж, написано у Біблії про Содому й Гомору, наші душпастирі проповідують нам про те, що содомський гріх є одним із найважчих.

Здавалося б, ще якихось два десятки літ будь-яка розмова на цю тему була б дивною, тоді ніхто й не міг припустити, що колись ці збочення чумою поширюватимуться Америкою та Європою, їх нав'язуватимуть також Україні. Проте, й тепер є люди, котрі з неохотою говорять на цю тему, мовляв, це «там» таке можливе, а нашої славній Україні - ні, ні, нам таке не загрожує. Наш найбільший ворог

Хвиля протестів проти засилля деяких європейських ініціатив докотилася й до Трускавця. У понеділок та вівторок, 21 та 22 березня, активісти молодіжної християнської формації «Рух чистих сердець» провели акцію «Твій лист врятує Україну».

— москаль, а Євросоюз — наше спасіння...

У Трускавці молоді люди розповідали також перехожим про нав'язування Україні викривленого «сексуального виховання» дітей ще з дошкілля, збоченого «вчення» про статі людини (гендер) тощо. Сумні наслідки поступку України Євросоюзові, який є ініціатором введення згаданих «демократичних цінностей», уже є: нещодавно двома чоловіками-гомосексуалістами, громадянами іноземної держави, що перебувають у так званому «шлюбі», було усиновлено та вивезено за межі нашої держави українського хлопчика, про це писала газета «Високий Замок» у публікації «Сем зникає до двох татусів» від 3 березня 2011 року.

Члени «Руху чистих сердець» пропонували трускавчанам підписати й надіслати листа Президентові України та першим особам нашої держави з вимогою зупинити моральне насилля над Україною, припинити «діяльність» так званих організацій ЛГБТ, а також відмовитися від інших ініціатив Євросоюзу, які деморалізують наше суспільство, руйнують інститут сім'ї та українські багатовікові традиції.

Василь КИРИЛИЧ

Благовіщення Пресвятої Богородиці

"Архангельським голосом
кличемо до Тебе, Пречиста:
"Радуйся благодатна,
Господь з Тобою"
(Величання празника).

ВАЖЛИВІСТЬ ТАІНСТВА БЛАГОВІЩЕННЯ

Таїнство Благовіщення має надзвичайно велике значення, бо від нього починається Новий Завіт, починається наше спасення. На благу вість архангела про втілення Божого Сина людство чекало довгі-довгі тисячоліття. На ту благу вість чекало небо, чекала земля, чекали душі праведних в аді. З цим днем сповнилася Божа обітниця післати Спасителя, бо цього дня "Слово стало тілом, і оселилося між нами" (Іо. 1, 14).

У проповіді на Благовіщення, яку приписують святому Йоанові Золотоустому, читаємо: "Гавриїл був посланий об'явити всемірне спасення. Гавриїл був посланий принести Адамові обітницю про поворот з неволі. Гавриїл був посланий до Діви, щоб нечесть жіночої статі замінити на честь. Гавриїл був посланий, щоб чистому Женихові приготувати достойну весільну світлицю. Гавриїл був посланий, щоб створіння заручити зі Створителем. Гавриїл був посланий до живої палати Царя ангелів. Гавриїл був посланий до Діви зарученої Йоанові, але береженої для Сина. Був посланий безтілесний слуга до чистої Діви. Був посланий вільний від гріха до вийнятої з-під тління. Був посланий світильник, щоб указати на Сонце правди. Був посланий ранок, що біжить перед світлом дня. Був посланий Гавриїл, указуючий на Того, Хто знаходиться у ндрах Отця і в обіймах Матері. Був посланий Гавриїл, звістуючий Того, Хто знаходиться на троні в вертепі" (Твори, Т. 8, с. 854).

З хвилиною Благовіщення ангела Божий Син починає перші хвилини Божого земного життя в дівичому лоні Пречистої Діви Марії. На тлі цього празника ясно виступають її привілеї богоматеринства і дівичтва.

ІСТОРІЯ ПРАЗНИКА

Святкування Благовіщення почалося у Східній Церкві в кінці IV або на початку V ст. Цісар Маврикій (582-602) робить цей празник обов'язковим

Святий Атанасій Великий († 373) у своїй проповіді називає Благовіщення першим серед празників, бо воно починає спасення людського роду. Основа цього празника — це радісна подія Благовіщення, записана у святого Луки (1, 26-28). Благовіщення дає початок цілому ряду великих таїнств із життя Ісуса Христа і Його Пресвятої Матері. Празник Благовіщення належить не тільки до 12 великих празників нашої Церкви, але його служба береться навіть тоді, коли він випаде на Квітну неділю, Велику п'ятницю чи Христове Воскресення.

у цілій державі. У перші століття цей празник уважався Господським, як на Сході, так і на Заході. На це вказують його первісні назви: Христове Зачаття, Благовіщення про Христа, Початок відкуплення, Благовіщення, Благовіщення ангела Марії, День Поздоровлення, День або празник Благовіщення. Щойно в VII віці усталюється сьогodнішня назва для цілої Східної Церкви: Благовіщення Пресвятої Богородиці, а сам празник належить до Богородичних.

На святкування празника 25 березня вплинуло Христове Різдво, що настає через дев'ять місяців після Благовіщення. При тому існувало старовинне побожне передання, що 25 березня відбулося створення світу, втілення Божого Сина і Його смерть на хресті. Олександрійська Пасхальна хроніка з 624 року і Царгородська Пасхальна хроніка з початку VII ст. визначають дату празника Благовіщення - 25 березня.

Празник Благовіщення зі Сходу приходить на Захід десь між 660 і 680 роками. Як на Сході, так і тут він спочатку вважався Господським і мав різні назви: Господнє Благовіщення, Христове Благовіщення, Зачаття Христа, Празник Втілення, Благовіщення ангела Пресвятої Діви Марії, Благовіщення Святої Марії про Зачаття. Собор у Толедо 656 року говорить про Благовіщення 25 березня,

але переносить його на 18 грудня. Причиною цього було те, що давній звичай не дозволяв святкувати празники під час великого посту, а також і те, що празник Благовіщення був ближче до Христового Різдва, аніж до його смерті і Воскресення. Від XI ст. всі Церкви на Заході знову почали святкувати Благовіщення 25 березня. Вірмени празнують Благовіщення 7 квітня тому, що вони святкують Христове Різдво і Богоявлення разом в один день - 6 січня. Подія Благовіщення є улюбленою темою в іконографії.

Благовіщення в Русі-Україні було другим Богородичним празником після Успення, у честь якого в Києві збудована церква в першому столітті християнства. Князь Ярослав Мудрий на Золотих Воротах у Києві спорудив храм у честь Благовіщення Пресвятої Богородиці. "В 1037 році, - сказано в найдавнішому літописі, - заснував Ярослав великий город Київ, що має Золоті Ворота. Вибудував і церкву святої Софії, Премудрости Божої, митрополічу, а далі кам'яну церкву Благовіщення Святої Богородиці на Золотих Воротах. А це тому вибудував премудрий князь Ярослав церкву Благовіщення на Воротах, щоб завжди була радість тому городові Благовіщенням Господнім і молитвою Святої Богородиці й архангела Гавриїла". У храмі Благовіщення князь Яро-

слав Мудрий у 1037 році віддав під опіку Божої Матері весь український народ.

ДУХ БОГОСЛУЖЕННЯ БЛАГОВІЩЕННЯ

Богослуження празника Благовіщення повне урочистих, величних і радісних гимнів. Багато разів тут повторюється добре знаний нам привіт ангела: "Радуйся!" Головні мотиви тієї святої і неземної радості - це втілення Божого Сина, це привілеї богоматеринства і дівичтва, це спасення людського роду. У радості Благовіщення бере участь небо, земля і все створіння. "Днесь радість Благовіщення, - співаємо на стиховні вечірні, - торжество Дівиці, земля і небо єднаються, Адам оновлюється і Єва уволюється від печалі". А сідален утрени каже: "Днесь все створіння радіє, бо тобі каже архангел: Радуйся, благодатна, всехвальна Пречиста Мати Христа Бога". Канон утрени звертає на себе увагу тим, що він укладений у формі діалогу Пресвятої Богородиці й архангела. Ось приклад: "Богородиця: "Почувши, Гавриїле, радісний голос слів твоїх, я наповнилася божественної радості, бо ти голосиш радість і звіщаєш безконечну веселість. Ангел говорить: "Тобі дана радість, божественна Богомати. Все створіння, Богоневісто, взиває до тебе: Радуйся! Ти бо єдина чиста була вибрана на Матір Божого Сина" (Шоста пісня).

Ангел говорить до Пресвятої Богородиці з якнайбільшою пошаною і для неї як Богоматері має слова найвищої похвали і подиву: "Задум споконвічний відкриваючи, Гавриїл став перед Тобою, Діво, і вітаючи Тебе, сповістив: Радуйся, земле незасіяна! Радуйся, неопалима купино! Радуйся, глибиною незглиблима..."

Головне джерело тієї радості це втілення Божого Сина і наше спасення: "... Дівиче лоно приймає Сина. Дух Святий сходить. Отець з висот дає згоду, і примирення доконується спільною радою. В Нім і через Нього спасені враз з Гавриїлом закликаю до Діви: "Радуйся, благодатна, бо з тебе спасення Христос Бог наш прийнявши, нашу природу злучив її з Собою, Його моли за спасення душ наших" (Стихира на стиховні вечірні).

За кн. "Пізнай свій обряд"

Повір у Нього

Слава Ісусу Христу!

Хочу викласти свою думку щодо стану нашої Церкви. Дивлячись на те, яке сьогодні хворе суспільство, я не бачу якоїсь вагомої ролі у ньому священиків. Так, я дивлюся, як випуск за випуском по закінченні духовних семінарій висвячуються нові отці. Але ж не бачу, що вони роблять, щоб повертати людей, відвергати їх від згубних звичок. На проповіді пастирі застережень ніяких не роблять, поза богослужіннями жодних наук не провадять.

Один мій знайомий якось казав: «Церква наша міцніє, вона очищається». Але ж чим вона міцніє, коли я бачу усе навпаки? Маю кілька знайомих, що відвідують недільні Служби Божі у різних дрогобицьких храмах. Але поза церквою вони якби й не були християнами. Не проти хильнути собі, курять, матюкаються. Коли я роблю комусь з них зауваження, то їх це дратує. «Диви, яка побожна», — можуть сказати.

Якось одній моїй знайомій запропонувала піти зі мною до каплиці, що на вулиці Копистянського у Дрогобичі. «Я нічого не маю проти вашої каплиці, але туди не піду», — каже та. Як зізналася моя знайома, вона не хоче туди ходити, бо то треба бути дуже віруючою і дотримуватися усіх постів, а то для неї дуже складно. «А в церкві, до якої ти ходиш, не треба дотримуватися посту?» — питаю.

Отакі у нас християни. Хотіли би не дотримуватися посту, не сповідатися, не причащатися. То для чого тоді їм взагалі йти до церкви, щоб слухати хіба, як хор співає «Алилуя»?

Чи може людина докладно знати про стан свого здоров'я, не зробивши обстеження у лікаря? Так само й не може вона знати про стан своєї душі, не провівши розмову з Господом. Лише відкрившись Йому й довірившись усі свої помисли, людина бачитиме пустку у своїй душі й матиме можливість її заповнити. Бо інакше цю пустку може заповнити хтось інший, з лукавими помислами й підступними намірами. Тому, треба прийти до храму, вклякнути перед Всевишнім і найперше - зробити покаяння. А далі - усі наступні роки свого життя йти за Ним.

Ольга, Дрогобич

Чому ми є правовірні християни

У «Житті і хожденні ігумена Даниїла», датованому початком XII століття, йдеться: «І повел князь ігумену Святого Сави стати над гробом со своїми черниці і съ правовірними попи». А «Слово про загибель Руської землі», датоване XIII століттям й за духом близьке до «Слова о полку Ігоревім», пише: «...Всім ти переповнена, земле Руська, о правовірна віро християнська». Ще один історичний документ, найдавніше літописне джерело Північної Русі, Новгородський І літопис, датований другою половиною XIV століття, по відношенню до понять «віра» вживає такі епітети, як істинна, непорочна, християнська, права і правовірна, причому епітет «правовірний» вживаються тут також по відношенню до єпископів, священиків і християн.

За давніх часів на землях теперішньої Росії язичники вважали за свою рідну, нібито давню батьківську віру, — «православну», від «Правь» і «Слава». За віруваннями язичників, душі їхніх померлих батьків відходять «в Славь», а боги їхні мешкають у «мърах Прави», тобто у «світі богів». Нібито, і звідси назва «славяне».

За наказом патріарха Никона XVIII термін «Правовірна віра християнська» замінили на «Православна». Частина християн на чолі зі священиком Авакумом відмовлялася приймати слово «православний», кинувши виклик Никону: «Ми не хочемо бути, як язичники!» Послідовників Авакума об'явили розкольникми, а вони себе — старообрядцями. Пізніше Авакума було покарано, а старообрядці-ортодокси подалися на схід.

Вперше слово «православ'є» зустрічається в «Посланії митрополита Фотія Псковського», датованому 1410 роком, тобто, через 422 роки після хрещення Русі-України. А словосполучення «православне християнство» має ще пізніше походження — воно зустрічається у Псковському першому літопису 1450 року, через 462 роки після хрещення. Постає запитання: чому слово «православ'є» християни наших земель не використовували впродовж півтисячоліття? «Православними» християни стали аж у 17 столітті за реформи патріарха

Якщо звернутися до давніх рукописів, то по відношенню до віри християн використовувалося словосполучення «правовірна віра». Для прикладу — «Повість врем'яних літ» та інші тогочасні літописи.

Никона, котрий наказав внести зміни в літописи.

Не зважаючи на наказ патріарха Никона, який привів до розколу у церкві, у більшості християнських молитовників майже до початку XX століття продовжувало залишатися словосполучення «правовірна віра християнська», аж поки не було цілком замінено на слово «православна».

Державною ідеологією «православ'є» стало за Петра I, котрий перейменував Московщину у Росію, себе проголосив імператором, а церкву перетворив в одну із структур державного апарату, хоча відношення його до віри було скоріш за все раціоналістичним. В офіційних державних циркулярах самодержець іменував себе «...как христианский Государь, Правоверия в Святой Церкви Блуститель...», традиційну ж серед народу релігійність вважав джерелом «неуцтва». Петро I видав наказ для підданих про обов'язкове відвідування ними усіх недільних та святкових богослужінь, але своїм же наказом скасував таємницю сповіді — кожен духівник зобов'язаний був розповідати криміналістові про гріхи прихожан. За царювання Петра священство перетворилося у державних чиновників, що реєстрували смерті, шлюби та народження, а також тих, хто був на сповіді. А сам імператор був главою Синоду, він затверджував усі церковні розпорядження...

Не заглиблюючись далі у суть «православ'я», до якого після виходу з підпілля схилили

також правовірну колись ієрархію УГКЦ, торкнемося походження термінів «правовірний» та «православний».

За розколу церкви у 1054 році утворилося дві її гілки — Римско-Католицька, Вселенська із центром у Римі, і східна Греко-Католицька, Ортодоксальна з центром у Царгороді. З грецької «ортодоксія» означає «правовір'я». «Ортос» — значить «правильне», «пряме», а «доксос» — «думка», «переконання», «віра». Саме тому в західному світі християн східного обряду називають не інакше, як «ортодоксами». Переклад слова «ортодокс», як «православ'є», виглядає дивним, бо «слава» грецькою вимовляється, як «кюдос», тому на Заході християн східного обряду мали б називати «ортокодосами».

Слово «правовірний» означає «той, що суворо дотримується догматів певної віри, релігії» (великий тлумачний словник сучасної української мови). Той же словник слово «православний» тлумачить, як «той, що сповідує православ'я».

Отже, правовір'я у сучасному християнстві, тобто, чистота Христової віри — єдина правильна дорога до очищення світу від гріхів і блудів. Правовірна Християнська Церква — не ідеологія, це спільнота людей, котрі прагнуть сповідувати науку Господа нашого Ісуса Христа. Кожен християнин має намагатися стати правовірним, відкинувши будь-які людські ідеології, що віддаляють нас від Спасителя.

Василь КИРИЛИЧ